

LIBRIS | We know
books
colecția arcădia

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

DTP: Gelu Iordache

Foto copertă:
Doamna cu unicornul
Tapiserie din lână și mătase,
Muzeul Național al Evului Mediu, Paris

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUD, FLORICA

Iubirea unui unicorn : (dialoguri pamfletice) / Florica Bud. -

Dej : Neuma, 2025
ISBN 978-630-6592-88-3
821.135.1

Florica Bud

IUBIREA UNUI UNICORN

DIALOGURI PAMFLETICE

Editura
NEUMA
2025

Cuprins

Doamna cu unicornul. <i>À mon seul désir</i>	7
Capitolul 1	9
Capitolul 2	13
Capitolul 3	18
Capitolul 4	23
Capitolul 5	28
Capitolul 6	33
Capitolul 7	38
Capitolul 8	42
Capitolul 9	46
Capitolul 10	50
Capitolul 11	54
Capitolul 12	58
Capitolul 13	62
Capitolul 14	67
Capitolul 15	72
Capitolul 16	77
Capitolul 17	82
Capitolul 18	87
Capitolul 19	91
Capitolul 20	96
Capitolul 21	101
Capitolul 22	106
Capitolul 23	111
Capitolul 24	116

Capitolul 25	121	Capitolul 57	279
Capitolul 26	126	Capitolul 58	284
Capitolul 27	131	Capitolul 59	289
Capitolul 28	136	Capitolul 60	293
Capitolul 29	141	Capitolul 61	296
Capitolul 30	146	Capitolul 62	300
Capitolul 31	151	Capitolul 63	304
Capitolul 32	156	Capitolul 64	308
Capitolul 33	161	Capitolul 65	312
Capitolul 34	166	Capitolul 66	317
Capitolul 35	171	Capitolul 67	321
Capitolul 36	176	Capitolul 68	326
Capitolul 37	181	Capitolul 69	329
Capitolul 38	186	Capitolul 70	333
Capitolul 39	191		
Capitolul 40	196	<i>Fișă bio-bibliografică</i>	337
Capitolul 41	201	<i>Referințe critice</i>	346
Capitolul 42	206		
Capitolul 43	212		
Capitolul 44	217		
Capitolul 45	222		
Capitolul 46	227		
Capitolul 47	231		
Capitolul 48	236		
Capitolul 49	241		
Capitolul 50	246		
Capitolul 51	251		
Capitolul 52	256		
Capitolul 53	260		
Capitolul 54	265		
Capitolul 55	269		
Capitolul 56	274		

Doamna cu unicornul. *À mon seul désir*

Florica Bud scrie așa cum există – într-un mod care nu poate trece neobservat. În orice adunare, prezența scriitoarei din Baia Mare va fi remarcată imediat. Vestimentația, coafura, timbrul vocii vor atrage atenția prin modul lor insolit de a fi. La fel, în ceea ce scrie, Florica Bud are o marcată originalitate și îndrăzneli pe care autorii obișnuiți nu și le-ar putea închipui, fie că este vorba de proză, poezie sau publicistică. Deși are formație „pozitivă”, inginerească, scriitoarea este tot ce se poate imagina mai non-cartezian.

O privire mai distrată ar duce observatorul la concluzia că publicista din Nord are o aderență scăzută la realitate, fiind mai degrabă devotată unor fantasmе, jocuri onirice, căutări originale de jocuri lexicale și invenții narative care țin de universuri paralele. Chiar titlul volumului de față, *Iubirea unui unicorn*, trimite extrem de decis la basm, la creaturi fantastice și scenarii de capturare a unei fiare pe care n-a zărit-o nimeni. Dar aparențele sunt înșelătoare și tocmai pe acest joc al lor mizează Florica Bud. Ea este în realitate o observatoare foarte lucidă a vieții și societății noastre, o judecătoare serioasă și severă a scăderilor acestei lumi. Concluziile sale, numai, sunt expuse pe un ton umoristic, ludic, lejer.

Puterea de a combina pamflete corozive pe teme care sunt în atenția tuturor cu un mod de exprimare fantezist, alambicat, șăgalnic este apanajul exclusiv al scriitoarei, care face și gazetărie cu același farmec cu care scrie literatură. Avem o combinație alchimică pe care eu nu am mai întâlnit-o și care ar fi imposibil de imitat de alți aspiranți la excelența pamfletului.

Cititorul cărții o poate parcurge precum un iubitor al artei seria de șase tapiserii denumite generic *La Dame à la licorne*. Ele închipuie din lână și mătase, precum se știe, cele cinci simțuri omenești, dar și un al șaselea, inefabil, cu deviza *À mon seul désir*. Această din urmă operă, ce întregeste seria care odihnește la *Musée national du Moyen Âge* (adică fostul *Musée de Cluny*) caracterizează cel mai bine arta scrisului Floricăi Bud, una „a bunului plac și a bunului gust“ după care tânjeau personajele mateine. Această artă nu poate fi nici imitată, nici parodiată, fiind ea însăși o parodie, nu poate fi nici reinventată. Dar poate fi citită cu plăcere și zâmbete, ceea ce vă recomand din toată inima să faceți.

HORIA GÂRBEA

CAPITOLUL 1

Zcribincas Utopus Ynerentis Dod

Brusc, m-am hotărât să țin jurnalul lunar al unei zile. Atât de intens m-am gândit la acest subiect, încă din ultima zi a anului, încât era cât pe aici să pierd trecerea dintre ani, rămânând repetentă în anul 2024. Poate mai bine rămâneam, să mă răsfăț de una singură cu liniștea netulburată de artificii și petarde. Dacă vreți „să revedeți“ gândurile mele despre nebunia acestor bubuieli, animatoare ale maselor, vă recomand migdala, din seria: „Migdale dulci-amare“, având numele, *Cine mătură Cerul?*

– Dragă, Dragă și iar Dragă, căci așa suntem noi: „Și cu Mândra, și cu Draga!“, de ce ne spui abia acum, când suntem deja în luna a doua a anului? Și chiar dacă făceai anunțul în ianuarie, așa cum i-ar fi fost locul și timpul, tot atâta era. Acum, ar trebui să te cităm cu proverbul: „Tot atâta-i la Nichita și mălaiul ca și *pthita!*“, dar nu o vom face, chiar în ciuda ta. Simțim cum te mănâncă degețelele în dorința arzândă de a trânti expresia prunco-alintat-zgubulitică, nefolosită de către tine de multă vreme: „Ciudă bâc?!“ Cine a mai pomenit așa ceva? Jurnalul lunar al unei zile! Așteptăm cu nerăbdare și *Jurnalul Anual Al Unei Zile Cuminți*. Și apoi, la finalul acestui veac, vom

astepta și *Jurnalul Secular Al unei Zile Cuminți*. Și tot așa până la finele veacurilor. Grea misie ne așteaptă pe noi *Zcribinca Utopus Ynerentis Dod!*

– Nu putem să nu intervenim, fiind total de acord cu *Domniile-Voastre*, și noi cei mai tineri reprezentanți ai *Clapsierus Teodorakis Muntanti Kol*. Că acest trâmbițat jurnal al unei zile va fi: lunar, anual, secular, multi-secular, treacă-meargă, dar că el se vrea martorul nu oricărei zile, ci al unei zile cuminți-cuminți, este prea mult pentru noi muritorii. Nici nu știm dacă acest „cumințe” se mai află în vorbirea modern-contemporană. Poate ai vrut să spui, jurnalul unei luni îngheșuite într-o zi. Jurnal, zici? Să sperăm că nu va fi fiind unul de tip agrar. Pufnești în răs. Ai fi în stare să ne plictisești, consumându-ne timpul, chiar și pe noi, *Intisturoras Jaoristicas Plumbis Ard*, descriind ziua unei plante. Plante, nu planete, cum se așteaptă unii, care cred că locuiești pe Lună.

– Nu ar fi de mirare să fie așa. Putem să mergem mai departe să îi dăm un nume: *Jurnalul Unui Fir de Grâu*. „Foaie verde măghiran/ Grăușor din Bărăgan”, spune horea cântată de regretatul Emil Gavriș. Hăulita, cea cu „Foaie verde măghiran/ M-a făcut mama oltean...” o cânta alt regretat, Ion Luican. Acum, noi, doamnele din *Acadmas Urasilibus Dotumitis OIO*, vă dăm o pauză, vrem și noi minutul nostru microfonial. Presupunem că vei purcede la drum, scriind un jurnal, să zicem al firului de grâu din ghiveciul pe care îl îngrijești. Nu pentru asta ne-am prins noi în hora ta, ci cu un scop bine determinat, acela să te aducem pe drumul cel bun. Că vor fi fiind drumuri de munte (*Pe drumuri de munte*, Calistrat Hogaș), vreun drum

ascuns (*Drumul ascuns*, Hortensia Papadat-Bengescu, drumuri pe alături (*Drumuri lăturalnice*, Perhat Tur-sun), drumul mătășii (*Drumurile mătășii/O altfel de istorie a lumii*, Peter Frankopan), ori al sării (*Drumul de sare*, Rayner Winn) ori drumuri vechi (*Vechile drumuri*, Robert Macfarlane), nu este treaba noastră. Tocmai de aceea să ne întoarcem la grâul nostru. Presupunem că vrei să ții o dietă pe bază de grâu încolțit. Sau vei fi vrând, poate, să ne sufoci cu vreun jurnal model *Cotele apelor Dunării* ori poate chiar unul intimist?

– Nu, intimist nu i se potrivește, mai degrabă un jurnal casnic. Să îi dăm noi, *Mulcinas Lapolius Erdent Mus*, un nume: *Jurnalul Miezelui De Pâine*. Sună bine, zicem noi. În sfârșit, un lucru concret. Prima filă a jurnalului: 31 decembrie 2024. Ultima zi a unui an plictisitor, un an gen: „Fală mare, straiță goală!”. Doamne, dă-ne minte că inimă avem! Cum să începi un jurnal în ultima zi a anului? De ce nu, răspundem tot noi. Colega noastră, abia atunci în acea zi a simțit nevoia de o acțiune, să zicem spirituală, de frica că ar putea deveni una cu flecușetele pe care le spăla, îngrozită că va trece în noul an cu haine murdare. Fără murdărie, ar fi deviza sa. Așadar, 31 decembrie. O zi mohorâtă în care normal, normalul romanelor de aventură, ar trebui să se întâmple o crimă, cel puțin. Agatha Christi țesea, broda o canava a crimelor în timp ce spăla vase. Gazda noastră nu spăla vase, ci doar niște nimicuri. Toate acestea se întâmplau în vremea lui *Klaus-Împărat-Vodă-Șah-Rege*, când pocniturile au început să ragă acele pocnituri de ajun al anului nou. Putem să vă spunem ora, era 17 și 39 de minute când doamna pomenită își instala ultimul bigudiu,

dați-ne voie să folosim acest verb pe care nu l-am folosit până acum. Unii instalează guverne, iar noi să nu avem dreptul să instalăm un biet bigudiu? Apropo, sunt bărbați care nu au văzut în viața lor un bigudiu. Ce pierdere! Chiar avem unul în familie, un bărbătuș de 11 ani, care a descoperit fix în acea zi de final anic, *america bigudiană*. Cum să pățim rușinea aceasta, noi, care putem să fim întronați regi ai bigudiurilor să avem, cel puțin, un urmaș care să nu cunoască acest obiect de tortură. Doamnă, Dumnezeule, dă-ne puterea să promitem recuperarea golurile... buniciadice! „Dixi et salvavi animam meam!“.

CAPITOLUL 2

Nenishiris Jupinstas Misouriri Iop

– Ești de acord cu noi, *Nenishiris Jupinstas Misouriri Iop*, pășind în noul an, ar trebui să experimentăm lucruri, de asemenea, noi? Știm, „experimentăm“ nu este un termen tocmai potrivit cu ceea ce vrem să „smulgem“ de la tine. Dar, iartă-ne de data aceasta, facem parte și noi din „Oile Domnului“. De politică ne-am săturat. Bolile, sărăcia, indiferența, lucrurile urâte, accidentele, sinuciderile, crimele, Et Cetera, Et Cetera sunt la ordinea zilei. Suntem suprasaturați! Poate o carte nouă? Dacă vorbim despre cărți, atunci să presupunem că preluăm o întrebare a unei colege, „Dumnezeu să o odihnească!“. Întrebare: „Premio speciale“ pentru volumul bilingv (româno-francez), *Pierd monopolul iubirii!*. Îți dă asta forță să scrii poezie și de acum înainte?“

– Uite, nouă, *Tovaricustum Gloynynys Harabacard Lko*, ni se face milă de voi și de întrebările voastre preluate. Mai bine ați prelua o bancă ori un concern, la cât de deștepți vă credeți. Dar, „Unde nu-i cap, vai de picioare!“. Ne îmbrăcăm noi în cuvintele tale: Știm cu toții, cei care ardem chiar și de dragul scrumului, că forța vine din interior și niciun premiu sau vreo cronică, oricât de prietenoasă s-ar vrea, nu poate să îți

inducă acea forță, dacă nu o ai sau să o aducă înapoi... dacă ai pierdut-o. Premiul acesta – de care ne-am bucurat ca niște copii atunci când l-am primit – face parte din suita de *Premii Și Diplome Menite Să Impresioneze Până Și Scutecele Nepoților Pe Care Îi Avem*. Suntem siguri că am venit pe lume înfășați în faldurile poeziei... din această cauză în prima parte a vieții am refuzat cu îndărătnicie să luăm act de realitate, dar... încet-încet ea, realitatea, a pus laba sa păroasă și pe noi. Nimbul poetic se stinge ușor și... sigur că ne este din ce în ce mai greu să păstrăm un echilibru între poezie și proză. De aceea, la o anumită vârstă, vom rămâne doar prozatori, plângând după ceea ce nu a fost niciodată și ar fi putut să fie. Când aveam un aer poetic și jenat, iar cei din jur ni se adresau cu apelativul „poetilor” scriam proză, iar acum, când schimbăm aerul diafan cu cel din ce în ce mai pământesc și greu, ne-am apucat de poezie, cu regretul, draga de ea ne-a alunecat printre degetele mâinii drepte. Mâna, delicată și ea cândva, mângâind încă acel ceva... inefabil.

– O, la, la! Simțim cum ne fuge pământul de sub picioare la sorbirea acestor minunate cuvinte. Covorul fermecat! Când vom bate din picior, să apară să ne preie greutatea trupului ce ne trage spre lucruri neagreate de poeți. Trebuie să ne scuturăm de zgura purgatorică să putem duce ștafetă înțelepciunii, mai bine zis, să o păstrăm, ridicată. Acum noi, *Tatalari Yrepetabi Fandantuas Def*, suntem cei ce continuăm. În ciuda oricărui impediment, ne dorim în momentul de față să păstrăm o relație bună cu poezia, pentru că am simțit o empatie venită din mediul on-line. Poate că

nu despre el am fi vrut să aducem vorba, dar treacă de la noi! Literaților ori aliterților s-ar putea să nu le pleacă proza noastră, pe care unii o percep ușor răutăcioasă. Ei ne-au catalogat proza ca fiind satiră menipee. Și ar fi păcat ca sufletele noastre de copii să fie percepute greșit. Desigur, o anumită lene, să o catalogăm filozofică, îi silește să ne perceapă cum nu suntem de fapt, sau poate le este imposibil să își schimbe părerea și, ca atare, nu se pot împăca nici cu stilul nostru ludic. Considerăm, nu suntem mai răutăcioși cu alții, mai mult decât suntem cu noi înșine și cu slăbiciunile noastre uman-tranzitorii.

– Acum, ar trebui să intervenim *malamenian*, noi cei din partida *Lasertas Echlibras Juedincinis Meb*, desigur cu respectul cuvenit distinsei scriitoare și pictorițe, plecate dintre noi: „Ce poți să ne spui despre debutul editorial, petrecut în anul domnului, 1993, cu un volum de proze scurte: *Iubire, sunt un obiect zburător*, care, de altfel, a fost și premiat, după care a urmat o „avalanșă” de cărți de proză, bine primite de critică. Binecunoscutul critic G.G. remarcă, referitor la scrisul tău: «Combustibilul prozelor pe care ni le oferă F.B. este fantezia. Dar nu în sensul fugii de real, ci al unei plutiri vesele, ștregărești deasupra acestuia....». Tocmai această *fantezie* amintită de critic, te face pe tine, ca autor, să supraviețuiești realului, în chip neobosit și ludic? „

– Întrebarea o știm și ne bucură că vom răspunde noi, *Lapigogolo Miminini Haihais Nom*: vom da un răspuns, făcând un ocol în timp, căci și noi suntem robii timpului, având nevoie de acel ocol pentru a răspunde la această întrebare. Înainte de a debuta am

primit întâiul premiu, de fapt, o diplomă cu rang de mențiune pentru prozele trimise la Concursul „Sorin Titel”, Caransebeș, 1990. Acest premiu și cel din Sicilia, sunt două dintre premiile care au ceva în comun, faptul important pentru noi, ambele fiind acordate de către jurați care nu ne-au cunoscut. Un lucru care ne place la nebunie, alimentându-ne orgoliul și ne liniștește suspiciunea neadormită pe care am putea să o denumim *suspiciunea de serviciu*. Merităm ori nu? Diferența dintre cele două manifestări este de ordin practic. Dacă la Caransebeș nu am putut da curs invitației de a participa la festivitatea de premiere, la cea din Sicilia, ne-am învins teama de necunoscut și am fost prezenți. Și într-un caz și în altul prima întrebare pe care am lansat-o în eter, întrebare declanșată în momentul primirii invitației de a participa și de a ne ridica premiul suna cam așa: *Oare cine a mai fost invitat?*

Auditoriul este în așteptarea unor lacrimi-lăcrimioare, ce să spele nisipul suflat în ochi de vânturile rele. Dar, dacă sunt rele, înseamnă că Domnul le-a făcut și pereche, adică, vânturile bune. Am trăit atât de mult în colectiv, internate și cămine, acolo unde toate acțiunile le făceam în comun, încât și acum, după atâția ani de la despărțirea de colegii de facultate, ne displac lucrurile făcute fără ei. Drept pedeapsă pentru neputința de a ne trăi viața – care ne place ori nu, nouă *Miticasis Pigopiti Neofifi Oli*, este cam neinteresantă, la care se adaugă tendința de a ne substitui existenței altora, obicei cronicizat prin lectură – vom fi tăiați de pe lista listelor de așteptare, mai corect spus de pe toate listele de așteptare. Vă închipuiți ce figură am

face dacă am primi vestea? Care veste? Să zicem că am câștigat o călătorie în Cosmos. Ne-am uita în jur neajutorați, întrebând în dreapta și în stânga: „Fraților, cine mai pleacă în Cosmos? Nu de alta, dar să ne luați în custodie, fiindcă nu suntem obișnuiți să mergem, mai puțini de cinci mii trei sute patruzeci și unu, fiind risc ridicat de a încurca intrările cu ieșirile din mizanscenă!!!”

– Noi vom pleca în Cosmos, noi cei din trenulețul tudordariusian. Vă primim în expediția noastră! Vom călători pe spatele Unicornului, alături de puiul său. Slavă Domnului, Oul de Unicorn și-a făcut datoria! Puiul a eclozat!

CAPITOLUL 3

Jatichri Drevolnis Sercervicis Asd

Dacă nu vom vorbi despre alegeri, nu înseamnă că vom vorbi doar despre porci, acum că am ajuns în luna decembrie, lună în care se sacrifică guițătorii. Desigur, pot să facă acel lucrul înfiorător, dar necesar pentru traiul zilnic, doar cei care i-au crescut, cum-părat, primit de la părinți, rude și... așa mai departe. Despre cum se făceau în copilărie, toate aceste operații *porcifere*, am povestit anii trecuți. Nu sunt cele mai minunate amintiri. Ce să îți placă la sacrificatul unui animal? Sau, de ce să te bucore vâlvătaia ce îi înghițea corpul fără viață, când era pârlit, pârjolit cu paie? Este adevărat, în vremurile grele, să ții în *odor*: o vacă cu lapte, câteva găini, câțiva pui și alte orătenii, un porc, însemna să ai o adevărată fabrică vie, ce întreținea familia hrănită și unită. Am comis rima involuntară, dar cu bună știință. Avem dreptul și noi, *Jatichri Drevolnis Sercervicis Asd*, să greșim. Doar nu vreți să dețineți și *Monopolul Greșelilor*?

– Decât despre alegeri, mai bine să vorbim despre suferința în dragoste sau din dragoste. Ciudat, când vorbim de cea împlinită o numim iubire, când vorbim de suferințele sale, le numim *Suferințe din dragoste*. Care va fi fiind diferența dintre iubire și dragoste? Noi, *Dragostenis Iubirenicas Slavei Hyr*, definim astfel

„Iubirea“: sentimentul ce leagă două suflete. Aici intră, desigur, și iubirea față de frați, părinți, iubirea aproapelui, iubirea față de copii, animale, flori, copaci, adică iubirea pentru natură. Dragostea, în accepțiunea noastră, prin implicarea trupeză devine un sentiment greu de stăpânit. Pasiunile mistuitoare nasc tragedii greu de conceput, prevăzut, combătut, urmărit. Când te dăruiești cu trup și suflet, aștepti același lucru. Nu s-a inventat aparatul de măsurat intensitățile și trăirile. O relație depinde și de educația, moștenirea, temperamentul combatanților. Sunt unii care oferă mai mult decât li se cere, așteptând să primească la fel. Dar, rezolvarea poveștilor de dragoste este în derulare de secole, asistată de psihologi. Romanticii și visătorii îndeamnă: „Dăruiește-te cu totul, arzi!“ Realiștii, strigă: „Atenție, foc, protejează-te!“ Materialiștii zic: „Nu fiți proști, nu vă vindeți pe bani puțini! Sincerii și nonprofitorii se simt jigniți doar la auzul cuvântului *bani*. Ce să înțeleagă bietul îndrăgostit?

– Acum, fără nicio legătură cu ceea ce au brodat în scris cei care și-au făcut o datorie de onoare să populeze pagina de dinainte, vă oferim gratis o scurtă povestire. Atenție, urmează o poveste de dragoste nefericită. Cândva, în liceu, o parte din ramura melancolică a *Rabittus DerconificatusNelcisoru Hjk*, am avut o doamnă profesoară care s-a topit sub greutatea iubirii sale. A cunoscut iubirea în studenție, un băiat nesperat, pe care îl doreau și alte fete, s-a oprit la ea, care nu era cea mai atrăgătoare. S-au căsătorit ca într-un vis frumos, fericita a primit postul la liceul nostru, noi începători, ea începătoare. O mână de femeie, dar cu o ascuțime a minții și a limbii usturătoare. A rămas